

Tárgy

Fellebbezés a Törvényszék (nyolcadik tanács) T-98/10. sz., Fransson Verkstädter kontra OHIM ügyben 2010. május 10-én hozott végzése ellen, amely végzéssel a Törvényszék elutasította a 253778-0001. sz. közösségi formatervezési minta (szalmatörő) jogosultja által a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (OHIM) harmadik fellebbezési tanácsának a R 690/2007-3. sz., 2009. október 22-i, azon határozatával szemben benyújtott hatályon kívül helyezés iránti keresetet, amely hatályon kívül helyezte a törlési osztálynak a Lindner Recyclingtech által előterjesztett törlés iránti kérelmet elutasító határozatát — Kereset-indítási határidők — Nyilvánvaló elfogadhatatlanság

Rendelkező rész

1. A Bíróság a fellebbezést elutasítja.
2. A Fransson Verkstädter AB maga viseli saját költségeit.

⁽¹⁾ HL C 328., 2010.12.4.

A Törvényszék (első tanács) T-311/10. sz., Dimitris Platis kontra Tanács és Görögország ügyben 2010. szeptember 30-án hozott ítélete ellen Dimitris Platis által 2010. október 14-én benyújtott fellebbezés

(C-513/10. sz. ügy)

(2011/C 80/18)

Az eljárás nyelve: görög

Felek

Fellebbező: Dimitris Platis (képviselő: P. Théodoropoulos ügyvéd)

A többi fél az eljárásban: az Európai Unió Tanácsa és Görög Köztársaság

A Bíróság (hetedik tanács) 2010. december 17-i végzésével elutasította a fellebbezést, mivel az részben nyilvánvalóan megalapozatlan, részben nyilvánvalóan elfogadhatatlan volt.

A Bundesfinanzhof (Németország) által 2010. december 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — VSTR Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR) kontra Finanzamt Plauen, beavatkozó: Bundesministerium der Finanzen

(C-587/10. sz. ügy)

(2011/C 80/19)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundesfinanzhof

Az alapeljárás felei

Felperes: VSTR Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR)

Alperes: Finanzamt Plauen

Beavatkozó: Bundesministerium der Finanzen

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Lehetővé teszi-e a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv ⁽¹⁾ a tagállamoknak, hogy csak akkor állapítsák meg az adómentes Közösségen belüli termékértékesítést, ha az adóalany a vevő HÉA-azonosítóját számviteli bizonyítékkal igazolja?

2. Releváns-e az e kérdésre adandó válasz szempontjából az,

— hogy a vevő esetében egy harmadik országban székhellyel rendelkező vállalkozóról van-e szó, aki ugyan egy láncügylet keretében az egyik tagállamból a másik tagállamba adta fel a termékértékesítés tárgyát, HÉA-szempontból azonban a tagállamok egyikében sincs nyilvántartva, és

— hogy az adóalany igazolta-e a Közösségen belüli termékbeszerzésre vonatkozó adóbevallás vevő általi benyújtását?

⁽¹⁾ HL L 145, 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.

A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2010. december 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — T. G. van Laarhoven kontra Staatssecretaris van Financiën

(C-594/10. sz. ügy)

(2011/C 80/20)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Hoge Raad der Nederlanden

Az alapeljárás felei

Felperes: T. G. van Laarhoven

Alperes: Staatssecretaris van Financiën

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Ellentétesek-e a hatodik irányelv⁽¹⁾ 17. cikke (6) bekezdésének második albekezdésével a levonást korlátozó szabályozás szóban forgókhoz hasonló módosításai, amelyek révén a tagállam az e rendelkezésben a bizonyos termékekhez és szolgáltatásokhoz kapcsolódó levonás kizárása (kizárásának fenntartása) vonatkozásában biztosított lehetőséggel kívánt élni, ha a levonásból kizárt összeg a módosítások folytán a legtöbb esetben emelkedett, de a levonást korlátozó szabályozás alapgondolata és rendszere változatlan maradt?
2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén a nemzeti bírónak a levonást korlátozó szabályozást teljes mértékben figyelmen kívül kell-e hagynia, vagy elegendő-e, ha a szabályozást annyiban hagyja figyelmen kívül, amennyiben az a hatodik irányelv hatálybalépése idején hatályban lévő kizárások vagy korlátozások alkalmazási körét kiterjesztette?

⁽¹⁾ A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.)

2010. december 16-án benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-600/10. sz. ügy)

(2011/C 80/21)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: R. Lyal és W. Mölls meghatalmazottak)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság — mivel olyan jogszabályokat tartott hatályban, amelyek szerint a korlátozott adókötelezettséggel rendelkező nyugdíjalapok számára fizetett osztalékok, valamint az ilyen nyugdíjalapok és a korlátozott adókötelezettséggel rendelkező nyugdíjpénztárak számára fizetett kamatok az adózás szempontjából kedvezőtlenebb bánásmódban részesülnek, mint a teljes körű adókötelezettséggel rendelkező nyugdíjpénztárak és nyugdíjalapok számára fizetett osztalékok, illetve kamatok — megsértette az EUMSZ 63. cikkből és az EGT-megállapodás 40. cikkéből eredő kötelezettségeit;
- a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen kereset tárgya az a német szabályozás, amely szerint a korlátozott adókötelezettséggel rendelkező (azaz külföldi) nyugdíjalapok számára fizetett osztalékok, valamint az ilyen nyugdíj-

alapok és a korlátozott adókötelezettséggel rendelkező nyugdíjpénztárak számára fizetett kamatok az adózás szempontjából kedvezőtlenebb bánásmódban részesülnek, mint a teljes körű adókötelezettséggel rendelkező (azaz belföldi) nyugdíjpénztárak és nyugdíjalapok számára fizetett osztalékok, illetve kamatok.

A külföldi nyugdíjalapokat és nyugdíjpénztárakat a hasonló belföldi intézményekhez képest az alábbi három okból kezelik hátrányosan:

A nyugdíjpénztárak által kapott kamatok adóztatása során nem vetnek ki sem tőkejövedelem-adót, sem pedig társasági adót, ha a kamatok kedvezményezettje alanyi adómentes belföldi nyugdíjpénztár. Így az érintett bevételek egyáltalán nem esnek adóztatás alá. A külföldi nyugdíjpénztárak tekintetében azonban nem írnak elő ennek megfelelő tőkejövedelem-adó alóli mentességet, így az minden esetben — a bruttó összeg 25 %-ában — a szolidaritási pótlékkal együtt kerül kivetésre.

A nyugdíjalapok által kapott osztalékok adóztatása során a belföldi nyugdíjalapok a tőkejövedelem-adót adóbevallás útján fizetik meg. Egyrészt ez azzal a következménnyel jár, hogy a működési költségek levonhatók az adóból, és csak a nettó bevételek esnek adóztatás alá. Másrészt ez azzal a következménnyel jár, hogy a tőkejövedelem-adót beszámítják az általános adótartozásba, így a 15 %-os általános társasági adókulcs kerül alkalmazásra. A külföldi nyugdíjalapok azonban nem részesülhetnek e kiigazítások egyikében sem: esetükben a kifizetés szabályozás kizárja a működési költségek bármilyen levonását, beleértve azokat is, amelyek közvetlenül kapcsolódnak a belföldön szerzett jövedelmekhez.

Végül pedig, ami a nyugdíjalapok által kapott kamatok adóztatását illeti, a jogi helyzet lényegében megegyezik a nyugdíjalapok által kapott osztalékok helyzetével: eszerint az osztalékokhoz hasonlóan a külföldi nyugdíjalapokat mind a működési költségek levonása, mind pedig az adókulcs tekintetében hátrányosan kezelik.

A Bizottság megítélése szerint a külföldi nyugdíjpénztárak, illetve nyugdíjalapok ilyen hátrányos kezelése nem egyeztethető össze a tőke szabad mozgásával. A foganatosított megkülönböztetés egyik esetben sem igazolható objektíve.

Az EUMSZ 63. cikk tilt minden olyan intézkedést, amely a határokon átnyúló tőkemozgásokat a tisztán belföldi tőkemozgásokkal szemben hátrányosan kezeli. Ebben az összefüggésben nem lehet akként értelmezni az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdését, hogy minden további nélkül összeegyeztethető a Szerződéssel valamennyi adószabályozás, amely az adózók között a lakóhelyük vagy a tőkebefektetésük helye alapján tesz különbséget. Ezt korlátozza az EUMSZ 65. cikk (3) bekezdése, amely szerint a 63. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti intézkedések nem szolgálhatnak a 63. cikkben meghatározott szabad tőkemozgásra és fizetési műveletekre vonatkozó önkényes megkülönböztetés vagy rejtett korlátozás eszközüül. Az ilyen megkülönböztetések csak akkor egyeztethetők össze az európai uniós joggal, ha olyan helyzetekre vonatkoznak, amelyek objektíve nem hasonlíthatók össze, vagy ha nyomós közérdek igazolja őket. Az ilyen igazolás pedig csak annyiban érvényes, amennyiben a szabályozás nem haladja meg az általa követett cél eléréséhez szükséges mértéket.